

День гідності в Славутицькому ліцеї

СЕРТИФІКАТ

засвідчує, що заклад освіти

Славутицький ліцей

приймав міжнародну ініціативу

Усесвітній День Гідності

21 жовтня 2015 року

Координатори Global Dignity Day 2015 в Україні
к.т.н. Олександр Елькін та Марина Пащенко

Керуймося почуттям власної гідності у щоденних вчинках!

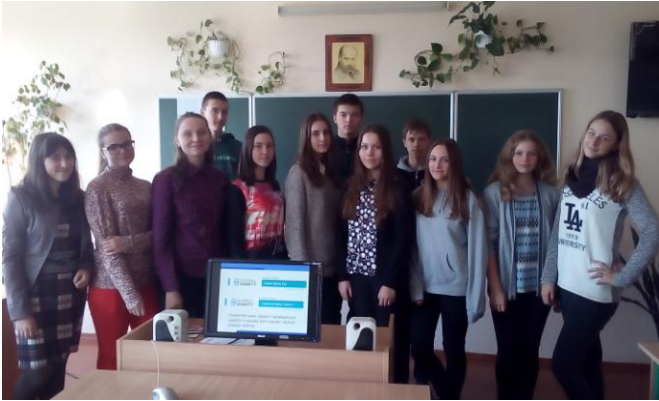
globaldignity.org, #gdignity

slts.com

21 жовтня 2015 року ліцеїсти приєднались до Усесвітнього Дня Гідності. Відбулось ознайомлення з принципами Гідності, обговорення на тему гідності, учні розповідали історії про гідність із власного досвіду.

Цей день пройшов під гаслом «Кожен з нас здатен змінити цей світ!».

Підсумковим етапом стало написання віршів, казки, вираження своїх думок з тематики: Як ви розумієте слово "ГІДНІСТЬ" українською та англійською мовами.

Активним учням ліцею вручено офіційні Сертифікати, що засвідчили участь у першому в Україні Всесвітньому Дні Гідності від команди Global Dignity Day в Україні.

СЕРТИФІКАТ

засвідчує, що

Алених Тетяна Федорівна

долучилася до організації і проведення

Усесвітнього Дня Гідності

21 жовтня 2015 року

Координатори Global Dignity Day 2015 в Україні
к.т.н. Олександр Елькін та Марина Пащенко

Керуймося почуттям власної гідності у щоденних вчинках!

globaldignity.org, #gdignity

Керуймося почуттям власної гідності у щоденних вчинках!

Я українка! Славучанка!
Тут народилась я, росла ...
І мама вчила - говорила:
«Щоб гідно, донечко, жила!
Щоб була ніжна і привітна,
І водночас міцніша від броні,
Щоб мала совість, милосердя
І чистоту в своїй душі ...»
І так багато говорила ...
Про заздрість, зневагу і підлість
Мамо-матусю, тебе зрозуміла –
Не втрачу ніколи людську свою гідність!
Землю люблю, людей поважаю,
Плакаю я мову своєї країни.
Завжди я буду достойні і гідна
ТЕБЕ, моя рідна, і Батьківщини!

Гніденко Ірина,
13 група (8 клас)

Шановні друзі! Українці, або росіяни, японці, або китайці, англійці, або німці... Я хочу, аби моя історія про Гідність проникла у серце кожної людини і залишила там свій невеличкий відбиток. Про це знають всі... Ця історія про війну.

"Можливо, знову заgrimлять гармати,
І танк зімне пшеницю на лану,
І буде плакати і журитись мати,
Коли сини ітимуть на війну..." В.Симоненко.

Саме такою постає війна в уяві відомого українського поета Василя Симоненка. Я вважаю, що для мене і для всіх українців ця тема дуже близька. Люди, які віддали своє життя за мир в Україні є гідними звання - українські ГЕРОЇ. Адже кожен з тих солдатів, то чийсь син, чоловік, батько, може, ще не народженої дитини. Але війна не щадить нікого... Ми маємо низько вклонитися цим солдатам. Людина, яка як ніхто знає ціну життя, учасник бойових дій в зоні АТО - Приходько Олексій Олександрович розповідав про це з не найкращими спогадами:

"В той момент коли хтось був на роботі чи вдома з родиною, гуляючи з собакою, чи летів на відпочинок, читав книгу або дивився телевізор

і при цьому скаржився на уряд, ми відчайдушно мобілізувалися. Хтось отримав повістку, хтось добровільно, але без скарг на політиків йшли воювати за свою країну ... за Україну! Кожен, хто побачив той жах, кожен, хто спав в окопах уже не скаржився, тому що приходив до висновку, що міняємо державу МИ, якщо навчимося змінювати себе зсередини. «Почни з себе» - це ключ до розгадки і в той час відповідь на питання чому почалася війна.

Коли я прийшов у військкомат вже вдруге (першим була строкова служба в армії), я вже знав, що починається «ПЕКЛЮ» через те, що ми не навчилися бути єдиними за 25 років. Це не пейнтбол, після якого дуже легко змити фарбу з камуфляжу, це не відеогра, де передбачена функція збереження або нової гри - це війна, де кров - не муляж, де смерть - раз і назавжди. Страх? Так, страх був і буде! Був за нас і буде за тих, хто зараз там!... "

Слухаючи такі розповіді неможна повірити в те, що це все відбувається у нас в Україні! Але люди, які поклали життя за наше з Вами майбутнє були, є і будуть гідними, щоб ми їх завжди пам'ятали. А чи гідні ми того, що за нас віддають життя ні в чому невинні хлопці та чоловіки? Нехай кожен задумається над цим. Також хочу презентувати свій власноруч написаний вірш.

Допоки буде жити Україна,
Допоки буде чути голос солов'я,
Всім серцем буду я любити,
Тебе, моя ріднесенька земля!
Допоки буде чути сміх дитячий,
У кожній хаті міста чи села,
Я буду з усіх сил тебе плекати,
Бо милозвучна наша мова і жива.
А коли, часом, нас настигне лихо,
То я навколішки низесенько схилюсь
Й звернусь до Бога молитвами тихо-тихо
Бо я за тебе наша матінко журюсь!
Молитвами звертатимусь щоночі,
Щоб ти окріпла, й сильною була
І щоб ніколи більше твої очі,
Не кривдила сльозами та війна!

Голик Єлизавета,
21 група (9 клас)

Кажуть, людина повинна мати три почуття, які можуть стати запорукою її успішного розвитку. По-перше, це почуття **гумору**, яке навіть у найскрутніші хвилини додають життєвої сили; по-друге, почуття **міри**, яке не дасть вдаватися до крайнощів; по-третє, почуття **власної гідності**, яке визначає саму сутність людини. Людина, у якої є почуття власної гідності, у будь-якій ситуації збереже людське обличчя, це людина, яка усвідомлює свою цінність.

Бондаренко Людмила Вікторівна, класний керівник

Хай буде легко, і ніхто не зрадить
Життя прожить, не поле перейти,
Хай буде легко, бо буває,
Коли ідеш, не знаєш куди йти.
Хай буде легко у роботі, в справах
І хай не буде болю і жалю
Хай буде легко кожному в усьому,
Хай янгол долю береже твою!

Сіраш Ірина,
11 група (8 клас)

Життя ...
Ти зможеш його прочитати, як книгу,
Але залиши іще пару сторінок.
Подивишся в дзеркало, бачиш відтінок,
Якихось знайомих для тебе картинок.
В очах ніби смуток, аж губи холодні,
Це все вже для тебе пустощі, згодні?
Залишишся доки не пізно,
Пробач усіх, хто образив тебе.
Допоки життя не минуло,
А йде!

Сіраш Ірина,
11 група (8 клас)

No matter if you`re poor or rich.
No matter what the color of your skin.
No matter have you blue eyes or green.
Is your hair thick or probably thin...
We all are living in this world.
We are the humans. That is so!
We`re having sense of dignity inside.
So, listen, dear what it`s like!
Your dignity should mostly reflect what you are.
If you understand it, you will go very far.
Your dignity will precede you, giving direction ahead.
It will give you experience, so follow while been led.
Always keep your dignity, despite what others do.
Having sense of dignity will always carry you through!

Gruk Katerina,
31 group

Казка про Гідність

Надія Жук вирішила перейти в іншу школу. Це було нелегко: перекреслити все та почати з чистого аркуша. Вона знала, що будуть труднощі, але була певна, що в неї, як співають у пісні : «Все буде добре».

Новий клас, однокласники, інша атмосфера. Здавалося, навіть повітря було не таке. Якесь приємніше, свіжіше. Можливо, від того, що ще не всі прийшли до школи, а може, від того, що все відповідало настрою дівчини. Радість, щастя, хвилювання, страх... Усі почуття нестримно вирували в душі дівчини, що от-от мали виплеснутись назовні. Проте Надія, стримуючи свій запал, тихо опустилась на холодний залізний стілець, оглядаючи кабінет зсередини. Світло-рожеві тони додавали кабінету якогось надзвичайного спокою та комфорту. Тим часом діти все приходили та приходили. Вони дико споглядали на новеньку, деякі – презирливо, але ніхто не насмівся посміхнутися. Надія привітно дивилась їм услід, не звертаючи уваги на холодність однокласників.

Дівчина здивувалась не так ворожості однокласників, як тому, що Марина Ігорівна (класний керівник) не знала про новеньку. Єдине, що вона зробила,- попросила написати Надійку інформацію про себе. Кілька слів опустилося на папір, як раптом грубий хлопчачий голос зупинив їх.

- Це моє місце. Іди геть! – із ненавистю закричав Степан Свиненко.

Надійка підняла брови та подивилася на незнайомця. Над нею стояв високий стрункий хлопець, з привабливими рисами обличчя. Густі брови та виразні очі додавали йому чарівності, через що він користувався популярністю серед дівчат. Хлопець подумав, що новенька не сповна розуму, адже мовчить, а, отже, перечить йому – Степану Свиненку!

- Ти що, оглухла? Мо-є міс-це! – повторив хлопець, навмисно промовляючи слова по складам.

Надійка не хотіла сперечатися з однокласниками, адже і в неї є почуття Гідності. Вона різко встала та пішла шукати вільного місця. Степан зрозумів, що дівчина переходить йому дорогу, тому він пообіцяв собі, що жорстоко їй помститься. У цей час дівчина уважно слухала, як холерична Марина Ігорівна емоційно розповідала про... логарифми. Тема не така вже й цікава, як для учнів, проте вчителька наголошувала на її важливості в житті людини. Чим же вона важлива? На це питання відповісти ніхто не зміг. Але логарифми важливі, адже без них наше життя не було б таким різнобарвним та цікавим.

На уроці було обрано старосту. Оскільки в класі, як завжди, усі бажають стати нею, змагаються між собою та затято сперечаються з цього приводу, старостою стала Надійка Жук. І не дивно! Учителька з першого погляду помітила, що вона – серйозна, відповідальна дівчина. Однокласники радісно загули: не тому, що раді за Надійку, а тому, що раді за самих себе, тому що спекалися цієї посади.

Після уроку Степан підійшов до Надійчиної парти, аби вибачитися. Він крадькома заглядав у листок з її особистою інформацією та плескав по спині. Хлопець попросив вибачення за негідну поведінку та за те, яким холодним він був до нової однокласниці. Дівчата, з якими вже встигла потоваришувати Надійка, застерігали її, казали, що не до добра зміна Степана.

Математика, історія, біологія... Уроки нешвидко закінчувалися та знову починалися. На перерві перед біологією хлопці, як один, стали дивними. По черзі підходили до Надійки, але реагували на неї по-різному. Один підійшов та похихикав, другий співчутливо подивився на дівчину, а третій підняв дві долоні так, щоб вони були на певній відстані одна від одної. Кілька секунд дивився на реакцію дівчини, а

потів стискав долоні разом. Одну взяв у кулак і ударив нею по столу. Дівчина здивувалася та намагалася не показати цього. Надійка здавалася спокійною та врівноваженою, у той час як у душі кипів вогонь.

- Облиш її, дурень ти Найпростіший! – вигукнули в унісон дівчата.

Одна з них обійшла Надійку та зойкнула, немов од болі. Вона показала всім записку, яка була на спині Надії: «Я – Жук, розчави мене!». Усі здивувалися жорстокості Степана. На обличчі Надії з'явилися сльози, котрі стрімголов стікали по обличчю. Дівчина не хотіла мстити, адже вона – Людина. У неї є власна Гідність, і вона ні за що не опуститься до Степанового рівня.

***

Як старості, Надії доручили почесну місію – переносити журнал до вчителів, щоб ті вчасно могли заповнити порожні клітинки. Дівчата вже прийшли на урок, а Надійка ходила коридорами, знайомлячись зі своєю школою. Як раптом на неї налетіла буря, котра ледь не збила з ніг. Це був Степан. Єдине, що він забрав, - це журнал.

- Що ти робиш? – запитала Надія.
- Те, що бачиш. Ставлю «12» з математики. Учителька у нас постійно забувається, старенька вже, тому й не згадає, чому й коли я міг її отримати.

Дівчина не встигла нічого промовити, як журнал вже лежав на підлозі. Вона боязко розгорнула його й побачила незаслужену дванадцятку, котра була старанно, на відміну від інших оцінок, виведена. Надія обережно підняла журнал, немов оберігаючи його від таких, як Степан.

Марина Ігорівна підняла очі на журнал, потім на клас, не починаючи нової теми, немов насміхаючись над Надією.

- Хто поставив дванадцять балів? – запитала різко та гостро вчителька.

У відповідь цілковита тиша. Незважаючи на свій немолодий вік, Марина Ігорівна помітила. Побачила, запідозрила щось не те. Дванадцятка кидалась в очі, тому її легко викрили.

- Ще раз запитую, хто поставив дванадцять балів Степанові?.. Не хочете зізнаватися – добре! Хто староста? А, Надія. Як ти це поясниш? – допитливо дивилась вчителька на дівчину.

Степан зрозумів, що Надія все розповість. Про оцінку, про жука... Знову батьки сваритимуться через негідного сина родини Свиненків.

- Я староста. Я поставила дванадцять балів Степану. – увесь клас спрямував свої погляди на Надію. – Знаю, ми не здружилися з ним. Через це я поставила йому гарну оцінку.
- Чудовий спосіб здружитися, нічого додати! Надіє, зайдеш до директора після уроку. Треба переобрати старосту. Надіє, ти вичерпала мою довіру,- сказала скоромовкою учителькою й продовжила щось говорити, чого дівчина вже не чула.

Надія не знала, чи правильно вчинила. За своє, нехай коротке, життя вона ніколи не брехала вчителям. Дівчина думала, чи не треба буде знову змінювати школу, адже на цьому може закінчитися її навчання.

- Це я.- різко встав Степан та промовив, здивувавши всіх. – Я вихопив журнал із рук Надії та додав собі якихось дванадцять балів. Не сваріть її, будь ласка, адже вона ні в чому не винна.
- Це правда, Надіє? – перепитала вчителька.

Дівчина не знала, що відповідати.

- Це правда,- сказали товариші Степана, котрі завжди були поруч із ним. Вони вирішили, якщо Свиненко вирішив сказати правду, змінитися на краще, про що завжди мріяв, то вони, як справжні друзі, мають підтримати його.

Вчителька немов не помітила цього. Вона продовжувала вести урок, немов усі вже давно забули про інцидент. Після уроку Надія збиралася йти додому, як раптом до неї підбіг непередбачуваний Степан.

- Пробач мене,- ніжно промовив він.
- Знову буде помста? – з усмішкою запитала дівчина.
- Ні. Пробач. Кажу від щирого серця. Ти – чудова дівчина. І ти мені подобаєшся,- він запнувся, немов сказав щось образливе,- ходімо сьогодні на концерт «Один в каное». Я залюбки слухаю пісні цього гурту. Ти як?

Дівчина поволі протягнула якомога довше: «За-люб-ки».

Черняк Валерія, 41 група (11 клас)